

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	5Obdo/54/2021
Identifikačné číslo spisu:	1104899895
Dátum vydania rozhodnutia:	27.09.2022
Meno a priezvisko:	JUDr. Andrea Moravčíková
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2022:1104899895.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Andrey Moravčíkovej, PhD., a členiek senátu JUDr. Ivany Nemčekovej a JUDr. Lenky Praženkovej, v spore žalobcu Geodetické práce Smatana, s.r.o., so sídlom Postupimská 3, Košice, IČO: 36 591 696, zast. Advokátska kancelária Peter Dittrich s.r.o., so sídlom Mudroňova 29, Košice, IČO: 36 861 855, proti žalovanému 1/ Železnice Slovenskej republiky, so sídlom Klemensova 8, Bratislava, IČO: 31 364 501 a žalovaného 2/ Železničná spoločnosť Cargo Slovakia, a.s., so sídlom Drieňová 24, Bratislava, IČO: 35 914 921, o 3.823,97 eur s príslušenstvom, vedenom na Okresnom súde Bratislava I sp. zn. 29Cb/39/2004, o dovolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 4Cob/231/2019-691 zo dňa 20. mája 2021, takto

rozhodol:

I. Dovolanie žalobcu o d m i e t a .

II. Žalovaný 1/ a žalovaný 2/ m a j ú voči žalobcovi nárok na plnú náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Bratislava I (ďalej len „súd prvej inštancie“) rozsudkom č. k. 29Cb/39/2004-631 zo dňa 24.5.2019 (druhým v poradí), v prvom výroku žalobu zamietol a priznal žalovanému 1/ a žalovanému 2/ voči žalobcovi nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu.

2. Z odôvodnenia rozhodnutia súdu prvej inštancie vyplynulo, že žalobca sa žalobou zo dňa 17.7.2003 domáhal, aby súd zaviazal žalovaného 1/ zaplatiť sumu 3.823,97 eur s príslušenstvom. Uviedol, že na základe Zmluvy o dielo o dodávke geodetických prác zo dňa 19.12.1996 uzatvorenej medzi Ing. X. I. (pôvodný žalobca) ako zhotoviteľom a žalovaným 1/ ako objednávateľom (ďalej tiež ako „zmluva o dielo“ alebo „zmluva“), vykonal pre žalovaného 1/ práce, spočívajúce vo výkone autorizovaného geodeta a kartografa investora stavby „Terminál kombinovanej dopravy Dobrá III. etapa“ (ďalej tiež ako „TKD Dobrá“). Pôvodný žalobca bol poverený vykonávať funkciu autorizovaného geodeta a kartografa pre investora stavby s účinnosťou od 1.1.1997, po celú dobu výstavby. Dňa 23.4.1997 na kontrolnom dni stavby TKD Dobrá

si žalovaný 1/ objednal u pôvodného žalobcu vykonanie ďalších prác geodeta - vyhotovenie geodetickej dokumentácie, ktorá bola potrebná k odovzdaniu stavebnej pripravenosti pre žeriavovú dráhu. Pôvodný žalobca vyfakturoval žalovanému 1/ faktúrou č. 9/99 splatnou dňa 16.7.1999 sumu 115.200,80 Sk (3.823,97 Eur), ktorej súčasťou bola aj konkretizácia vykonaných prác. Žalovaný 1/ pôvodnému žalobcovi fakturovanú sumu neuhradil.

3. Žalobca podaním doručeným súdu dňa 30.4.2012 navrhol, aby do konania na strane žalovaného vstúpila Železničná spoločnosť Cargo Slovakia, a.s., so sídlom Drieňová 24, Bratislava, IČO: 35 914 921. Žalobca mal za to, že žalovaný 1/ bol pasívne legitimovaným, nakoľko zmluvný vzťah bol uzatvorený medzi žalobcom a žalovaným 1/, dielo žalobcom vykonané bolo v čase vykonania a odovzdania vlastníctvom žalovaného 1/ a bolo odovzdané žalovanému 1/ a ním priamo využité. Žalobca poukázal na to, že sa o uskutočnených prevodoch majetku dozvedel až z podaní žalovaného 1/ v tomto konaní. Žalobca má za to,

že sa nejednalo o univerzálnu sukcesiu spojenú so zrušením spoločnosti bez likvidácie, ale o sukcesiu singulárnu, čo zdôrazňuje aj skutočnosť, že predmetný majetok nie je evidovaný vo verejne prístupných registroch, a žalobca nemal možnosť dozvedieť sa o prevode majetku dlžníka inak ako z oznámenia samotného dlžníka, resp. nového dlžníka.

4. Súd prvej inštancie uznesením č.k. 29Cb/39/2004 - 243 zo dňa 15.5.2012, pripustil, aby do konania na strane žalovaného vstúpila spoločnosť Železničná spoločnosť Cargo Slovakia, a.s., so sídlom Drieňová 24, Bratislava, IČO: 35 914 921, ako žalovaný 2/.

5. Vo veci rozhodol súd prvej inštancie pôvodne rozsudkom č.k. 29Cb/39/2004 - 298 zo dňa 24.11.2014 (prvým v poradí), ktorým žalobu zamietol. Na odvolanie žalobcu Krajský súd v Bratislave (ďalej aj „odvolací súd“), uznesením č.k. 4Cob/129/2015 - 330 zo dňa 17.8.2017 napadnutý rozsudok Okresného súdu Bratislava I č.k. 29Cb/39/2004 - 298 zo dňa 24.11.2014 zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie. Odvolací súd sa stotožnil so záverom súdu prvej inštancie ohľadom zamietnutia žaloby voči žalovanému 1/ z dôvodu nedostatku pasívnej legitimácie, tiež s tým, že žalobca v priebehu konania zmenil skutkové okolnosti, na základe ktorých sa domáhal žalobou uplatneného nároku, pričom súd prvej inštancie o tejto zmene žaloby nerozhodol. K záverom súdu prvej inštancie, na základe ktorých súd žalobu zamietol voči žalovanému 2/ z dôvodu vznesenej námietky premlčania, odvolací súd uviedol, že súd prvej inštancie neuviedol, ako právne posúdil nárok uplatnený žalobcom, a tiež neurčil dátum, odkedy začala plynúť premlčacia lehota.

6. Následne bol pôvodným žalobcom na pojednávaní dňa 26.2.2019 predložený súdu prvej inštancie návrh na zmenu subjektu na strane žalobcu, z dôvodu postúpenia pohľadávky na obchodnú spoločnosť Geodetické práce Smatana, s.r.o., so sídlom Postupimská 3, Košice, IČO: 36 591 696. Súd prvej inštancie s ohľadom na závery uvedené v zrušujúcom rozhodnutí odvolacieho súdu, uznesením vyhláseným na pojednávaní dňa 26.2.2019, návrhu vyhovel, ako aj pripustil zmenu žaloby spočívajúcu v zmene skutkových okolností, na základe ktorých sa žalobca domáhal žalobou uplatneného nároku.

7. Súd prvej inštancie posúdil vzťah medzi žalobcom a žalovanými ako obchodnoprávny. Ako nesporné vyhodnotil uzavretie zmluvy o dielo dňa 19.12.1996, medzi pôvodným žalobcom (Ing. X.) ako zhotoviteľom a žalovaným 1/, predmetom ktorej bol podľa čl. II zmluvy výkon autorizovaného geodeta a kartografa investora stavby „ŽSR, Terminál kombinovanej dopravy Dobrá - III. etapa“ v štádiu vlastnej realizácie diela v rozsahu stanovenom v pripojenej špecifikácii (príloha č. 1). Podľa čl. III zmluvy o dielo sa zhotoviteľ zaviazal, že na svoj náklad a nebezpečenstvo za podmienok dohodnutých v zmluve vyhotoví dielo v rozsahu uvedenom v čl. II zmluvy a objednávatel sa zaviazal, že vykonané dielo prevezme a zaplatí zaň dohodnutú cenu. V konaní nebolo sporné, že žalobca vystavil dňa 26.5.1999 žalovanému 1/ faktúru č. 7/1999 na sumu 450.333,60 Sk splatnú dňa 10.6.1999 za vykonané geodetické práce, ktorú žalovaný 1/ žalobcovi uhradil.

8. Súd prvej inštancie sa prioritne zaoberal otázkou aktívnej a pasívnej legitímácie strán v konaní. Aktívnu legitímáciu žalobcu mal súd preukázanú na základe Zmluvy o postúpení pohľadávky zo dňa 13.8.2018 uzatvorenej medzi Ing. X. I. ako postupcom

a obchodnou spoločnosťou Geodetické práce Smatana ako postupníkom, na základe ktorej došlo k postúpeniu pohľadávky postupníka voči obchodnej spoločnosti Železnice Slovenskej republiky, Bratislava v skrátenej forme „ŽSR“ a jej právneho nástupcu Železničná spoločnosť Cargo Slovakia, a. s., vyplývajúcej z faktúry číslo 9/99 zo dňa 30.6.1999, znejúcej na sumu 115.200,80 Sk (3.823,97 EUR).

9. Pri posudzovaní otázky pasívnej vecnej legitímácie žalovaného 1/ súd prvej inštancie dospel k záveru, že v konaní bolo preukázané, že žalovaný 1/ už v čase podania žaloby na súd nebol pasívne vecne legitimovaný. Súd poukázal na listinné dokumenty (rozhodnutia ministra

zo dňa 27.11.2001 a 19.9.2002, zápisnicu o odovzdaní a prevzatí vecí zahrnutých

do nepeňažného vkladu do Železničnej spoločnosti a. s. zo dňa 18.11.2002), z ktorých vyplynulo, že zo ŽSR bol vyňatý majetok, okrem iného aj Divízie nákladnej prepravy,

pod ktorú spadala aj TKD Dobrá, a tento majetok bol predmetom nepeňažného vkladu

do Železničnej spoločnosti, a. s., pričom rozhodnutím zo dňa 19.9.2002 bola potvrdená špecifikácia rozdelenia majetku v správe ŽSR. Ďalej uviedol, že zo zápisnice o odovzdaní

a prevzatí vecí zahrnutých do nepeňažného vkladu Železničnej spoločnosti, a. s.,

ako aj z § 5 ods. 2 zákona č. 259/2001 Z. z. o Železničnej spoločnosti, a. s., a o zmene

a doplnení zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 258/1993 Z. z. o Železnicách Slovenskej republiky v znení zákona č. 152/1997 Z. z. (ďalej len „zákon č. 259/2001 Z. z.)

je zrejmé, že ku dňu 1.1.2002 prešlo vlastnícke právo ako aj iné práva a povinnosti k majetku, ktorý bol predmetom prechodu, teda aj práva k TKD Dobrá, na Železničnú spoločnosť,

a. s. K prechodu práv k TKD Dobrá na Železničnú spoločnosť, a. s. tak došlo ku dňu 1.1.2002, ktorá následne zanikla bez likvidácie ku dňu 31.12.2004 rozhodnutím jediného akcionára, rozdelením na dve nástupnícke spoločnosti - Železničnú spoločnosť Slovensko, a. s.,

a na Železničnú spoločnosť Cargo Slovakia, a. s..

10. Železničná spoločnosť Cargo Slovakia, a. s. dňa 1.1.2005 prevzala všetky práva a záväzky vzniknuté v nákladnej železničnej preprave. Súd prvej inštancie poukázal na to, že prechod práv k TKD Dobrá zo žalovaného 1/ na Železničnú spoločnosť, a. s. a následne na Železničnú spoločnosť Cargo Slovakia, a. s., predstavuje objektívnu skutočnosť, na ktorú subjektívna vedomosť žalobcu o prechode práv nemá žiadny vplyv, nakoľko právne účinky prechodu nastali na základe zákona a príslušných rozhodnutí ministra. Ďalej uviedol, že na základe predložených listinných dôkazov bolo preukázané, že práva k TKD Dobrá prešli

na iný subjekt ku dňu 1.1.2002, a teda žalovaný 1/ už v čase podania žaloby na súd nebol objektívne nositeľom hmotnoprávnej povinnosti, o ktorú v konaní ide.

11. Ohľadom námietky žalobcu, že sa nemal ako dozvedieť, že práva k TKD Dobrá prešli

na iný subjekt, súd prvej inštancie poukázal na skutočnosť, že samotným žalobcom predložené rozhodnutie Štátneho dráhového úradu Bratislava zo dňa 30.05.2002, obsahovalo na strane 2 informáciu, že stavba bude vo vlastníctve a užívaní Železničnej spoločnosti a.s., Divízie nákladnej dopravy Košice, ktorá ju bude prevádzkovať na účel stanovený

v projektovej dokumentácii. Ako nedôvodný vyhodnotil argument žalobcu, že na uvedený prechod práv by sa mali vzťahovať na základe analógie legis ustanovenia § 476

a nasl. Obchodného zákonníka (ďalej aj „ObZ“). Poukázal na to, že zákon č. 259/2001 Z. z. a následne konanie Ministerstva dopravy, pôšt a telekomunikácií SR spadajú do oblasti verejného práva, v rámci ktorého analógia nie je prípustná, a teda zo žiadneho právneho predpisu žalovanému 1/ nevyplývala povinnosť oznámiť prechod práv na tretí subjekt veriteľom. Na základe uvedeného dospel súd prvej inštancie k záveru, že žalovaný 2/

je v konaní pasívne vecne legitimovaným subjektom, keď ku dňu 1.1.2005 prevzal

po zaniknutej Železničnej spoločnosti a. s., ktorá bola pasívne legitimovaným subjektom

v čase podania žaloby na súd, všetky práva a záväzky vzniknuté v nákladnej železničnej preprave, teda aj

práva a záväzky k TKD Dobrá.

12. Súd prvej inštancie dospel k záveru, že sporné práce boli vykonané v zmysle čl. II zmluvy o dielo, bod 5 a bod 9 Prílohy č. 1 k zmluve. Žalobca ako zodpovedný geodet investora bol povinný sledovať výkon geodetických prác dodávateľa a v prípade opakovanej nekvality zabezpečiť v spolupráci so stavebným dozorom investora nápravu a zároveň preverovať dopad zmien projektu na súvisiace činnosti. Zo zápisu z kontrolného dňa zo dňa 23.4.1997 vyplynulo, že žalobca ako zodpovedný geodet investora upozornil zhotoviteľa na nedostatočnú geodetickú činnosť na stavbe, preto bol v spolupráci so stavebným dozorom investora oprávnený zabezpečiť nápravu, a zároveň mu bola zo strany stavebného dozoru investora uložená uvedená povinnosť vyhotoviť potrebnú geodetickú dokumentáciu k odovzdaniu stavebnej pripravenosti pre žeriavovú dráhu. Skutočnosť, že investor poveril žalobcu vytvorením potrebnej geodetickej dokumentácie vyplýva aj z Technickej správy spoločnosti BADIDA zo dňa 19.11.1999, vzhľadom na to mal súd za preukázané, že žalobca pri vykonaní sporných prác nepostupoval svojvoľne, ale na základe pokynu zástupcu investora stavby, pričom sa jednalo o práce, ktoré možno subsumovať pod body 5, 8 a 9 prílohy č. 1 k zmluve o dielo, a teda ide o práce vykonané v zmysle zmluvy o dielo uzatvorenej dňa 19.12.1996, nie o naviac práce, a nešlo ani o plnenie žalobcu bez právneho dôvodu.

13. Hoci žalovaní namietali, že nebolo preukázané riadne vykonanie diela podľa ust. § 554 ods. 1 ObZ, a tiež aj spôsob fakturácie, ktorý mal byť rozporný so zmluvou o dielo, súd túto námietku vyhodnotil ako nedôvodnú. Skutočnosť, že dokončené dielo bolo objednávateľovi odovzdané, preukazuje list žalovaného 1/ zo dňa 22.1.1999 adresovaný stavebníkovi Cestné stavby a. s., z ktorého vyplynulo, že žalobca ako zodpovedný geodet investora zistil na základe štyroch meraní pohyby sadania základových pásov žeriavovej dráhy, pričom tieto výsledky mal žalovaný 1/ stavebníkovi zaslať listom zo dňa 8.1.1999. Súd prvej inštancie konštatoval, že bolo preukázané, že dielo žalobca riadne vykonal, a teda práce realizované v zmysle pokynu investora na základe zmluvy o dielo boli riadne dokončené a odovzdané žalovanému 1/ najneskôr 8.1.1999.

14. Súd v súvislosti s námietkami týkajúcimi sa vyhotovených faktúr uzavrel, že žalobca svoje práce vyúčtoval overiteľným spôsobom, z vystavenej faktúry č. 9/99, resp. jej prílohy vyplýval druh aj rozsah žalobcom vykonaných prác a faktúra spĺňa aj formálne náležitosti ustanovené zmluvou o dielo. Z predloženej faktúry je teda zrejmé, že žalobca si fakturoval žalovanú sumu, ktorú mu však žalovaný 1/ neuhradil, a teda v konaní bolo preukázané, že práva k TKD Dobrá prešli ku dňu 1.1.2002 na Železničnú spoločnosť, a. s. a následne po jej zániku bez likvidácie ku dňu 31.12.2014 (poznámka dovolacieho súdu: správne malo byť 31.12.2004), prešli práva ku dňu 1.1.2005 na žalovaného 2/, a teda subjektom, na ktorého prešiel záväzok na zaplatenie ceny prác v zmysle vystavenej faktúry č. 9/99, je žalovaný 2/.

15. Na záver súd prvej inštancie vyhodnotil žalovaným 2/ vznesenú námietku premĺčania uplatneného nároku. V konaní bol uplatnený obchodnoprávny nárok zo záväzkového vzťahu - zo zmluvy o dielo, ktorý na základe prechodu práv k TKD Dobrá prešiel na žalovaného 2/. K splatnosti záväzku uviedol, že v zmysle čl. 4 bod 4.4 zmluvy o dielo si zmluvné strany dojednali, že podkladom pre úhradu ceny diela bude faktúra vystavená zhotoviteľom po splnení predmetu zmluvy podľa čl. II, pričom faktúra bude splatná do 30 dní od jej doručenia objednávateľovi. Dlžník, v danom prípade objednávateľ, teda bol zo zmluvy o dielo povinný plniť v čase určenom v zmluve, a to v lehote 30 dní od doručenia faktúry. Z listu žalovaného 1/ zo dňa 20.10.1999 vyplynulo, že žalobca žalovanému 1/ listom zo dňa 8.9.1999 zaslal faktúru č. 9/99, pričom nebolo zrejmé, kedy bola faktúra žalovanému 1/ doručená. Súd preto pri ustálení dňa doručenia faktúry č. 9/99 žalovanému 1/ vychádzal zo skutočnosti, že list žalovaného 1/, ktorým žalobcovi vrátil faktúru spolu s dodatkom späť, bol datovaný dňom 20.10.1999, teda týmto dňom už bola faktúra preukázateľne doručená žalovanému 1/. Objednávateľ sa tak dostal do omeškania po uplynutí 30 dní odo dňa doručenia faktúry, teda dňa

20.11.1999, kedy si žalobca mohol prvýkrát uplatniť svoje právo z faktúry č. 9/99 na súde a kedy mu aj začala plynúť 4-ročná premlčacia doba, ktorá uplynula dňa 20.11.2003. Žalobca si svoje právo na súde voči žalovanému 2/ uplatnil až podaním doručeným súdu dňa 30.4.2012, teda po uplynutí zákonom stanovenej premlčacej doby.

Z uvedeného dôvodu súd prvej inštancie vyhodnotil námietku premlčania vznesenú žalovaným 2/ ako dôvodnú a na základe účinne vznesenej námietky premlčania došlo

k zániku nároku žalobcu na zaplatenie žalovanej sumy voči žalovanému 2/. Súd prvej inštancie preto žalobu ako nedôvodnú zamietol, a to vo vzťahu k žalovanému 1/ z dôvodu nedostatku pasívnej legitimácie v konaní a vo vzťahu k žalovanému 2/ z dôvodu účinne vznesenej námietky premlčania žalobného nároku.

16. Krajský súd v Bratislave (ďalej aj „odvolací súd“) na odvolanie žalobcu rozsudkom č. k. 4Cob/231/2019-691 zo dňa 20.5.2021, v prvom výroku napadnuté rozhodnutie súdu prvej inštancie ako vecne a právne správne potvrdil. Ďalšími výrokmi rozhodol, že žalovaný 1/ a žalovaný 2/ nemá proti žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

17. Odvolací súd sa v celom rozsahu stotožnil s odôvodnením rozhodnutia súdu prvej inštancie. Na zdôraznenie jeho správnosti uviedol, že skúmal správnosť záveru súdu prvej inštancie ohľadom nedostatku pasívnej vecnej legitimácie žalovaného 1/, pričom zotrval na svojom právnom názore vyjadrenom v predchádzajúcom kasačnom rozhodnutí. Spor sa týka bývalého odštepného závodu Železníc Slovenskej republiky, Bratislava, divízie nákladnej prepravy, ktorý sa v zmysle zákona stal súčasťou Železničnej spoločnosti, a. s., na ktorú podľa § 5 ods. 2 zákona č. 259/2001 Z. z. prešlo vlastnícke právo, ako aj iné práva a povinnosti

k uvedenému majetku, známe i neznáme, ktoré súvisia s preberaným majetkom.

Práce žalobca vykonával na majetku Terminál kombinovanej dopravy Dobrá, ktorý bol súčasťou divízie nákladnej prepravy, ktorá bola v zmysle ustanovenia § 3 zákona

č. 259/2001 Z. z. vyňatá ku dňu vzniku železničnej spoločnosti z majetku, ktorý mal v správe žalovaný 1/. Odvolací súd zhodne so súdom prvej inštancie mal za to,

že z Rozhodnutia ministra dopravy, pôšt a telekomunikácií zo dňa 27.11.2001,

z Rozhodnutia ministra dopravy, pôšt a telekomunikácií zo dňa 19.9.2002 a zo Zápisnice

o odovzdaní a prevzatí vecí zahrnutých do nepeňažného vkladu do Železničnej spoločnosti a.s. zo dňa 18.11.2002 vyplynulo, že zo ŽSR bol vyňatý majetok, okrem iného aj Divízie nákladnej prepravy, pod ktorú spadala aj Terminál kombinovanej dopravy Dobrá, a tento majetok bol predmetom nepeňažného vkladu do Železničnej spoločnosti, a. s., pričom rozhodnutím zo dňa 19.9.2002 bola potvrdená špecifikácia rozdelenia majetku v správe ŽSR.

18. Zo zápisnice o odovzdaní a prevzatí vecí zahrnutých do nepeňažného vkladu Železničnej spoločnosti, a. s., ako aj z § 5 ods. 2 zákona č. 259/2001 Z. z., bolo zrejmé, že ku dňu 1.1.2002 prešlo vlastnícke právo ako aj iné práva a povinnosti k majetku, ktorý bol predmetom prechodu, teda aj práva k TKD Dobrá, na Železničnú spoločnosť, a. s. K prechodu práv

k TKD Dobrá na Železničnú spoločnosť, a. s. tak došlo ku dňu 1.1.2002, ktorá následne zanikla bez likvidácie ku dňu 31.12.2004 rozhodnutím jediného akcionára, a to rozdelením na dve nástupnícke spoločnosti - Železničnú spoločnosť Slovensko, a. s., a na Železničnú spoločnosť Cargo Slovakia, a. s., ktorá k 1.1.2005 prevzala všetky práva a záväzky vzniknuté v nákladnej železničnej preprave. Odvolací súd sa stotožnil s právnym názorom súdu prvej inštancie, že prechod práv k TKD Dobrá zo žalovaného 1/ na Železničnú spoločnosť,

a. s. a následne na Železničnú spoločnosť Cargo Slovakia, a. s., predstavuje objektívnu skutočnosť, na ktorú subjektívna vedomosť žalobcu o prechode práv nemá žiadny vplyv, nakoľko právne účinky prechodu nastali na základe zákona a príslušných rozhodnutí ministra. Práva k TKD Dobrá prešli na iný subjekt ku dňu 1.1.2002, teda ešte pred podaním žaloby voči žalovanému 1/. Za správny tak vyhodnotil záver súdu prvej inštancie, že žalovaný 1/

nie je v spore pasívne vecne legitimovaný, a preto podaná žaloba voči žalovanému 1/ je nedôvodná.

19. Ako nedôvodný vyhodnotil argument žalobcu, že na uvedený prechod práv by sa mali vzťahovať na základe analógie legis ustanovenia § 476 a nasl. ObZ, upravujúce zmluvu o predaji časti podniku. Odvolací súd už v uznesení č. k. 4Cob/129/2015-330 zo dňa 17.8.2017 vyjadril názor, že zákon č. 259/2001 Z. z., a následne konanie Ministerstva dopravy, pôšt a telekomunikácií SR, spadajú do oblasti verejného práva, v rámci ktorého analógia nie je prípustná. Vo vzťahu k námietke žalobcu, že sa nemal ako dozvedieť, že práva k TKD Dobrá prešli na iný subjekt, odvolací súd poukázal na odôvodnenie napadnutého rozsudku, v ktorom súd prvej inštancie uviedol, že samotný žalobca predložil rozhodnutie Štátneho dráhového úradu Bratislava zo dňa 30.05.2002, v ktorom bolo na str. 2 uvedené, že stavba bude vo vlastníctve a užívaní Železničnej spoločnosti a. s., Divízie nákladnej dopravy Košice.

20. S argumentom žalobcu, že prekladisko TKD Dobrá plynulo nadväzuje na prekladisko Čierna nad Tisou, a teda je ho možné považovať za súčasť prekladiska, ktoré ako celok boli zákonom vyňaté z vkladu do železničnej spoločnosti, sa odvolací súd nestotožnil. Odvolací súd konštatoval, že TKD Dobrá zákonodarca v ust. § 3 ods. 3 zákona č. 259/2001 Z. z. neuvádza, pričom TKD Dobrá bol súčasťou divízie nákladnej prepravy, ktorá bola v zmysle ustanovenia § 3 zákona č. 259/2001 Z. z. vyňatá ku dňu vzniku železničnej spoločnosti z majetku, ktorý mal v správe žalovaný 1/. Odvolací súd preto túto námietku žalobcu považoval za nedôvodnú, a zároveň nezistil rozpor konania žalovaného 1/ s dobrými mravmi, preto túto námietku žalobcu vyhodnotil tiež ako nedôvodnú.

21. Keďže žalovaný 2/ v konaní vzniesol námietku premĺčania, ktorú súd vyhodnotil ako dôvodnú a účinne vznesenú, nebolo možné priznať žalobcovi právo na zaplatenie žalovanej sumy voči žalovanému 2/. Žalobca si mohol dňa 20.11.1999 prvýkrát uplatniť svoje právo z faktúry č. 9/99 na súde a v tento deň mu začala plynúť 4-ročná premĺčacia doba, ktorá uplynula dňa 20.11.2003. Žalobca si svoje právo na súde voči žalovanému 2/ uplatnil až podaním doručeným súdu dňa 30.4.2012, po uplynutí premĺčacej doby.

22. Za nedôvodnú považoval odvolací súd argumentáciu žalobcu ohľadom včasnosti uplatnenia splatnej pohľadávky voči žalovanému 1/, ktorá následne prešla na žalovaného 2/ ako právneho nástupcu, a žalobca mal za to, že plynutie premĺčacej lehoty dňom podania návrhu na začatie súdneho konania prestalo plynúť aj voči žalovanému 2/, a teda nárok žalobcu je zachovaný aj voči žalovanému 2/. Podľa odvolacieho súdu prerušenie plynutia premĺčacej doby voči žalovanému 2/ nemožno v danom prípade odvodzovať od podania žaloby voči žalovanému 1/ na súde dňa 17.7.2003, pretože žalovaný 1/ nie je v tomto konaní pasívne vecne legitimovaným subjektom. Zároveň poukázal na ust. § 400 ObZ, podľa ktorého zmena v osobe dlžníka alebo veriteľa nemá vplyv na plynutie premĺčacej doby. Žalobca si svoje právo voči Železničnej spoločnosti Cargo Slovakia, a. s. uplatnil až podaním doručeným súdu dňa 30.04.2012 (o ktorom súde rozhodol uznesením č.k. 29Cb/39/2004-243 zo dňa 15.05.2012), t.j. po uplynutí zákonom stanovenej štvorročnej premĺčacej doby.

23. Ako nedôvodnú odvolací súd vyhodnotil taktiež námietku žalobcu, že súd nezohľadnil všetky tvrdenia žalobcu a na základe toho dospel k nesprávnemu právnomu posúdeniu veci. Mal za to, že z odôvodnenia rozhodnutia vyplýva, že súd prihliadal na argumentáciu oboch sporových strán a v odôvodnení rozsudku sa vysporiadal so všetkými námietkami, ktoré boli pre rozhodnutie vo veci podstatné. Súd prvej inštancie vec zároveň správne právne posúdil, preto dospel záveru, že súd prvej inštancie postupoval a rozhodol správne, keď žalobu ako nedôvodnú zamietol, a to vo vzťahu k žalovanému 1/ z dôvodu nedostatku pasívnej legítimácie v konaní a vo vzťahu k žalovanému 2/ z dôvodu účinne vznesenej námietky premĺčania žalobného nároku.

24. Záverom uviedol, že argumentáciu žalobcu v podaní zo dňa 17.6.2019 označenom ako „Doplnenie odvolania“, poukazujúc na svoje podanie zo dňa 11.3.2019, v ktorom uviedol, že okrem kategórií záväzkov známe a neznáme, existovala pri prevode majetku zo ŽSR na CARGO aj kategória „známe, ale zamľčané záväzky“, vyhodnotil odvolací súd

za neopodstatnenú a právne irelevantnú. K tvrdeniu žalobcu, že na základe uvedeného tvrdenia v podaní zo dňa 11.03.2019 predpokladal, že si súd vyžiada od ŽSR zoznam takýchto známych záväzkov odvolací súd uviedol, že civilné sporové konanie je kontradiktórne konanie, v ktorom platí tzv. prejednávacia zásada. Tvrdiť skutočnosti rozhodujúce pre posúdenie veci a navrhovať dôkazy, tieto skutočnosti podporujúce, je tak výlučne vecou žalobcu a žalovaného. Žalobca v prvoinštančnom konaní takéto dokazovanie nenavrhol, a v danom prípade nejde o novoty v odvolacom konaní, ktoré by boli prípustné v zmysle § 366 CSP, preto na ne odvolací súd neprihliadal a požadovaný súpis od žalovaného 1/ nevyžiadal.

25. Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu podal žalobca (ďalej aj „dovolateľ“) včas dovolanie, prípustnosť ktorého vyvodil z ustanovenia § 421 CSP, tvrdiac, že rozhodnutie odvolacieho súdu spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci. Navrhol, aby najvyšší súd rozsudok odvolacieho súdu zrušil a vec vrátil súdu na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, resp. aby dovolací súd zmenil rozhodnutie odvolacieho súdu, tak že žalobe vyhovie.

26. Dovolateľ považoval rozhodnutie odvolacieho súdu za nesprávne z dôvodu, že žalovaný počas konania nepredložil súpis majetku odovzdaného novovzniknutej spoločnosti, z ktorého by bolo zrejmé, že predmetom nepeňažného vkladu do spoločnosti bola aj stavba TKD Dobrá. Poukazoval na to, že rozsah predmetu odovzdaného majetku nie je presne špecifikovaný v rozhodnutí ministra dopravy, pôšt a telekomunikácií č. 97 zo dňa 27.11.2001, predmetom ktorého bolo schválenie rozdelenia časti majetku ŽSR, ani v zápisnici o odovzdaní a prevzatí vecí zahrnutých do nepeňažného vkladu do Železničnej spoločnosti a. s. zo dňa 18.11.2002, resp. tam nie je spomenutý majetok TKD Dobrá, pričom prechod majetku nevyplyva ani zo zákona č. 258/1993 Z. z. Poukazoval na to, že objektívne nemohol predpokladať prechod TKD Dobrá na tretí subjekt, nakoľko dielo žeriavovej dráhy slúži na prekládku nákladov a nadväzuje na prekladisko Čierna nad Tisou, ktoré ako celok bolo vyňaté z vkladu do železničnej spoločnosti.

27. Ďalej uviedol, že podaním zo dňa 13.3.2012, žalovaný 1/ predložil protokol o odovzdaní a prevzatí majetku v správe ŽSR, kde v časti A/ protokolu - Odovzdanie a prevzatie vecí a majetku v Správe ŽSR do správy Ministerstva sa uvádza v bode 2: „Železnice Slovenskej republiky, Bratislava, ako odovzdávajúci v prvom rade a ako právnická osoba, ktorá mala v správe vyššie uvedený majetok ku dňu 2.11.2005 vrátane, týmto potvrdzuje, že majetok uvedený v prílohách k tejto zápisnici skutočne existuje a bol riadne vedený v jej účtovníctve.“ Túto skutočnosť potvrdzujú výsledky inventarizácie vykonanej ŽSR ku dňu 30.9.2005.

Až v tomto období (2005) sa mohol žalobca objektívne dozvedieť o prechode dotknutej stavby, pričom v tomto čase bola žaloba už podaná. Dovolateľ má za to, že pôvodne žalované ŽSR sú napriek nimi predloženým listinným dokladom pasívne vecne legitimovaným subjektom. Poukázal na to, že k prechodu majetku došlo na základe zákona, tam však tento majetok nebol presne špecifikovaný, a to ani v rozhodnutí ministra - Ministerstva, a predmetné rozhodnutie nebolo zverejnené.

28. Dovolateľ má za to, že žalovaný 1/ bol pasívne legitimovaný aj v čase podania návrhu na začatie konania, a to z dôvodu, že vystupoval ako vlastník diela, ku ktorému sa viaže pohľadávka žalobcu aj potom, čo mal ako vlastník vystupovať iný subjekt (Železničná spoločnosť, a. s.), z čoho podľa dovolateľa vyplýva predpoklad, že vlastníkom diela bol žalovaný 1/. Namietal tiež, že žalovaný 1/ neoznámil v súlade s ust. § 477 ods. 4 ObZ prechod záväzku na tretiu osobu, resp. neučinil tak nadobúdateľ, a žalobca tak objektívne nemal možnosť dozvedieť sa o prechode záväzku z verejne prístupných zdrojov, pričom TKD Dobrá sa výslovne prvýkrát objavuje až v preberacom protokole zo dňa 12.10.2005, kde žalovaný 1/ vystupuje ako odovzdávajúci.

29. Namietal, že žalovaný 1/ vystupoval počas súdneho konania ako vlastník diela, neoznámil prechod svojho dlhu na tretiu osobu a spôsobil, že žalobca sa o tomto prechode nedozvedel a včas dozvedieť nemohol. Žalobca má za to, že stav v čase podania žaloby nebolo možné objektívne zistiť, preto má za to, že konajúci súd síce vykonal riadne dokazovanie, avšak

pri svojej právnej úvahe nezohľadnil všetky tvrdenia žalobcu a na základe toho dospel k nesprávnemu právnomu posúdeniu veci tak, že žalovanému 1/ nesvedčí pasívna vecná legitimácia.

30. Na záver k námietke premlčania uplatneného nároku žalovaným 2/ uviedol, že žalobca si uplatnil splatnú pohľadávku voči žalovanému 1/ včas, táto následne prešla na žalovaného 2/ ako na právneho nástupcu žalovaného 1/, pričom žalobca má za to, že plynutie premlčacej doby dňom podania žaloby prestalo plynúť aj voči žalovanému 2/, a teda nárok žalobcu je zachovaný aj voči žalovanému 2/.

31. K dovolaniu žalobcu sa písomne vyjadril žalovaný 1/ s tým, že žalobca v dovolaní neuviedol žiadne nové skutočnosti, ku ktorým by sa už žalovaný 1/ nevyjadril a neuviedol dôvody pripúšťajúce dovolanie. Dovolaciemu súdu navrhol potvrdiť dovolaním napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu.

32. Žalovaný 2/ sa k dovolaniu žalobcu písomne nevyjadril.

33. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej tiež „najvyšší súd“) ako súd dovolací v zmysle ust. § 35 CSP (ďalej aj „dovolací súd“) po zistení, že dovolanie podala včas strana sporu zastúpená v súlade s ustanovením § 429 ods. 1 CSP, bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 443 veta pred bodkočiarkou CSP) dospel k záveru, že dovolanie žalobcu je potrebné odmietnuť (§ 447 písm. f/ CSP).

34. Podľa ustanovenia § 419 CSP, proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa. Prípady, v ktorých je dovolanie proti rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, sú taxatívne vymenované v ustanoveniach § 420 a § 421 CSP. Otázka posúdenia, či sú alebo nie sú splnené podmienky prípustnosti dovolania, patrí do výlučnej právomoci dovolacieho súdu.

35. Podľa ustanovenia § 421 ods. 1 CSP, dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a/ pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, b/ ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c/ je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

36. Podľa ustanovenia § 432 ods. 1 CSP, dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci. Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolaateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne a uvedie v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

37. Úspešné uplatnenie dovolania je vždy nevyhnutne podmienené primárnym záverom dovolacieho súdu o prípustnosti dovolania a až následným sekundárnym záverom, týkajúcim sa jeho dôvodnosti. Zo zákonných ustanovení, upravujúcich otázku prípustnosti dovolania, je zrejmé, že na to, aby sa dovolací súd mohol zaoberať vecným prejednaním dovolania, musia byť splnené podmienky prípustnosti dovolania vyplývajúce z ust. § 420 alebo § 421 CSP a tiež podmienky dovolacieho konania, t. j. aby (okrem iného) dovolanie bolo odôvodnené dovolacími dôvodmi, aby išlo o prípustné dovolacie dôvody, a aby tieto dôvody boli vymedzené spôsobom uvedeným v ust. § 431 až § 435 CSP.

38. Podľa ustanovenia § 440 CSP, dovolací súd je dovolacími dôvodmi viazaný.

39. Dovolanie prípustné podľa § 421 ods. 1 CSP možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolaateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP). Právnom posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a na zistený skutkový stav aplikuje konkrétnu právnu normu. Nesprávne právne posúdenie je chybnou

aplikáciou práva na zistený skutkový stav; dochádza k nej vtedy, ak súd nepoužil správny (náležitý) právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery.

40. Žalobca prípustnosť podaného dovolania vyvodzoval z ustanovení § 421 CSP, bez bližšieho špecifikovania, či ide o dovolací dôvod podľa § 421 ods. 1 písm. a/, b/ alebo c/ CSP.

V prípade dovolacieho dôvodu spočívajúceho v nesprávnom právnom posúdení veci je dovolateľ povinný dovolací dôvod vymedziť nesprávnym právnym posúdením takej právnej otázky, od ktorej záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu a zároveň pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu alebo ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 písm. a/ až c/ CSP).

41. Dovolací súd konštatuje, že uplatnenie dovolacieho dôvodu spočívajúceho v nesprávnom právnom posúdení veci podľa § 421 ods. 1 písm. a/ CSP a súčasne podľa § 421 ods. 1 písm. b/ CSP a podľa § 421 ods. 1 písm. c/ CSP sa však vzájomne vylučuje; ich súbeh, resp. vzájomná kumulácia je vylúčená. Zásada, podľa ktorej dovolateľ nemôže uplatniť popri sebe viaceré, navzájom protichodné alebo logicky sa vylučujúce dôvody prípustnosti dovolania, sa uplatňuje tiež vo vnútri týchto ustanovení (vo vertikálnom usporiadaní jednotlivých dôvodov prípustnosti dovolania v rámci toho istého ustanovenia).

Dovolateľom vyvodzovaná prípustnosť dovolania podľa ust. § 421 ods. 1 písmená a/, b/ aj c/ CSP, vyznieva sama o sebe zmätočne pri hľadaní odpovede dovolacieho súdu, keďže dovolateľ neformuluje žiadnu právnu otázku nadväzujúcu na niektorú zo zákonom predpokladaných možností.

42. Pokiaľ dovolateľ vyvodzuje prípustnosť dovolania z ustanovenia § 421 CSP, má viazanosť dovolacieho súdu dovolacími dôvodmi (§ 440 CSP) kľúčový význam v tom zmysle, že posúdenie prípustnosti dovolania v tomto prípade závisí od toho, ako dovolateľ sám vysvetlí (konkretizuje a náležite doloží), že rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia dovolateľom označenej právnej otázky a že ide o prípad, na ktorý sa vzťahuje toto ustanovenie. Dovolacím dôvodom je nesprávnosť vytýkaná v dovolaní (§ 428 CSP). Pokiaľ nemá dovolanie vykazovať nedostatky, ktoré v konečnom dôsledku vedú k jeho odmietnutiu, je procesnou povinnosťou dovolateľa vysvetliť v dovolaní, z čoho vyvodzuje prípustnosť dovolania a označiť v dovolaní náležitým spôsobom právnu otázku zásadného právneho významu, od vyriešenia ktorej záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu a zároveň

pri riešení ktorej sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, resp. ktorá ešte v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu nebola riešená.

V dôsledku spomenutej viazanosti dovolací súd neprejednáva dovolanie nad rozsah, ktorý dovolateľ vymedzil v dovolaní uplatneným dovolacím dôvodom. Ak v dovolaní absentuje uvedené vymedzenie, súd nevyvíja procesnú iniciatívu smerujúcu k doplneniu dovolania (uznesenie NS SR sp. zn. 1Cdo/206/2016 z 26.09.2017).

43. Dovolací súd v ust. § 421 ods. 1 CSP, zdôrazňuje, že prípustnosť dovolania podľa tohto ustanovenia je striktné limitovaná tým, že napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia určitej, dovolateľom formulovanej právnej otázky. Pokiaľ dovolací súd má riešiť relevantnú právnu otázku, od vyriešenia ktorej záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu, je zákonnou povinnosťou dovolateľa ako procesnej strany konkretizovať právnu otázku riešenú odvolacím súdom a uviesť ako ju riešil odvolací súd a zároveň uviesť, ako mala byť táto otázka správne riešená (viď uznesenie NS SR sp. zn. 3Cdo/146/2017 z 22.02.2018). CSP v tomto smere zaťažuje argumentačnou povinnosťou dovolateľa, a nie dovolací súd.

44. Dovolací súd konštatuje, že dovolateľ v zásade opakovane vznáša všetky dôvody a námietky, ktoré už boli v konaní pred súdmi nižšej inštancie vznesené a s ktorými sa vo svojich rozhodnutiach aj vysporiadali s poukazom na to, že žaloba samotná nemôže byť úspešná z dôvodu nedostatku pasívnej

vecnej legitímácie žalovaného 1/ a u žalovaného 2/ z dôvodu úspešného uplatnenia námietky premĺčania.

45. Dôvody, ktorými vyvodzoval prípustnosť dovolania podľa ust. § 421 ods. 1 CSP, videl v nesprávnom posúdení veci súdmi oboch inštancií ohľadom posúdenia pasívnej vecnej legitímácie žalovaného 1/, z dôvodu že žalovaný 1/ nepredložil, resp. že si súdy nevyžiadali súpis majetku odovzdaného novovzniknutej spoločnosti, z ktorého by bolo zrejmé, že predmetom odovzdania a nepeňažného vkladu bola aj stavba TKD Dobrá, resp. v neoznámení prechodu záväzku na tretiu osobu (na Železničnú spoločnosť, a.s.). Za nesprávne považoval dovolateľ tiež aj to, že plynutie premĺčacej lehoty dňom podania žaloby prestalo plynúť aj voči žalovanému 2/ ako právnomu nástupcovi žalovaného 1/, a teda nárok žalobcu mal byť zachovaný aj voči žalovanému 2/ bez obmedzenia, nakoľko žalobca uplatnil splatnú pohľadávku voči žalovanému 1/ včas.

46. Dovolací súd uvádza, že v dovolaní, ktorého prípustnosť sa vyvodzuje z § 421 ods. 1 písm. a/ CSP, by mal dovolateľ: a/ konkretizovať právnu otázku riešenú odvolacím súdom a uviesť, ako ju riešil odvolací súd, b/ vysvetliť (a označením rozhodnutia najvyššieho súdu doložiť), v čom sa riešenie právnej otázky odvolacím súdom odklonilo od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, c/ uviesť, ako by mala byť táto otázka správne riešená. Samotné polemizovanie dovolateľa s právnymi názormi odvolacieho súdu, prosté spochybňovanie správnosti jeho rozhodnutia alebo kritika toho, ako odvolací súd pristupoval k riešeniu právnej otázky významovo nezodpovedajú kritériu uvedenému v § 421 ods. 1 písm. a/ CSP.

47. Žalobca nepredkladá žiadnu otázku, ktorá by mala základ či už v odklone od existujúcej judikatúry, alebo v rozdielnych právnych názoroch vyplývajúcich z rôznych rozhodnutí dovolacieho súdu, a ani neformuluje otázku, ktorou sa ešte dovolací súd nezaoberal.

Otázky, ktoré v konaní hodnotili súdy nižších inštancií, a ktoré boli kľúčové pre zamietnutie žaloby, boli posúdenie otázky pasívnej legitímácie žalovaného 1/, a tiež konštatovanie dôvodnosti námietky premĺčania uplatneného nároku vzneseným žalovaným 2/.

Vzhľadom na to že žalobca podal žalobu takmer pred uplynutím premĺčacej doby voči žalovanému 1/ (t.j. 17.3.2003, pričom žaloba bola podaná 17.7.2003), tento už nebol pasívne vecne legitimovaným, nakoľko zákonom č. 259/2001 Z.z. prešiel majetok týkajúci sa divízie nákladnej prepravy (§ 3 ods. 2 písm. c/ zák. č. 259/2001 Z.z.) na Železničnú spoločnosť, a.s. (ku dňu 1.1.2002). Odvolací súd výslovne ako správne vyhodnotil posúdenie veci súdom prvej inštancie a oba súdy zhodne dospeli k záveru, že bývalý odštepny závod Železníc Slovenskej republiky, Bratislava, divízia nákladnej prepravy, ktorého sa pohľadávka uplatnená v tomto konaní týkala, sa v zmysle zákona stal súčasťou Železničnej spoločnosti, a. s., na ktorú podľa § 5 ods. 2 zákona č. 259/2001 Z. z. prešlo vlastnícke právo, ako aj iné práva a povinnosti k uvedenému majetku, známe i neznáme, ktoré súvisia s preberaným majetkom. Práce žalobca vykonával na majetku Terminál kombinovanej dopravy Dobrá, ktorý bol súčasťou divízie nákladnej prepravy, ktorá bola v zmysle ustanovenia

§ 3 zákona č. 259/2001 Z. z. vyňatá ku dňu vzniku Železničnej spoločnosti a. s. z majetku, ktorý mal v správe žalovaný 1/. Odvolací súd zhodne so súdom prvej inštancie mal za to, že z Rozhodnutia ministra dopravy, pôšt a telekomunikácií zo dňa 27.11.2001, z Rozhodnutia ministra dopravy, pôšt a telekomunikácií zo dňa 19.9.2002 a zo Zápisnice o odovzdaní a prevzatí vecí zahrnutých do nepeňažného vkladu do Železničnej spoločnosti a.s.

zo dňa 18.11.2002 vyplynulo, že zo ŽSR bol vyňatý majetok, okrem iného aj Divízie nákladnej prepravy, pod ktorú spadala aj Terminál kombinovanej dopravy Dobrá, a tento majetok bol predmetom nepeňažného vkladu do Železničnej spoločnosti, a. s., pričom rozhodnutím zo dňa 19.9.2002 bola potvrdená špecifikácia rozdelenia majetku v správe ŽSR. Zo zápisnice o odovzdaní a prevzatí vecí zahrnutých do nepeňažného vkladu Železničnej spoločnosti, a. s., ako aj z § 5 ods. 2 zákona č. 259/2001 Z. z., bolo zrejmé, že ku dňu 1.1.2002 prešlo vlastnícke právo ako aj iné práva a povinnosti k majetku, ktorý bol predmetom prechodu, teda aj práva k TKD Dobrá, na Železničnú spoločnosť, a. s. V čase podania žalobného návrhu už žalovaný 1/ nebol pasívne vecne legitimovaný, uvedená pohľadávka nepochybne prešla na iný subjekt a žalobca mal dostatok času v rámci bežiacей premĺčacej doby zistiť, či na strane povinného subjektu nenastali také zmeny, ktoré je potrebné pri podaní žaloby zohľadniť tak,

aby jeho práva boli uplatnené úspešne, voči nositeľovi príslušnej povinnosti.

48. Až následne zrušením Železničnej spoločnosti a.s. bez likvidácie prešiel uvedený majetok a pohľadávky na spoločnosť Železničná spoločnosť Cargo Slovakia, a.s., pričom žalobca si nárok voči žalovanému 2/ uplatnil až podaním zo dňa 20.4.2012 (po uplynutí premlčacej lehoty). Vyhodnotením uvedených skutočností súdy nižších inštancií uzavreli, že žalovaný 1/ nebol už v čase podania žalobného návrhu vo veci pasívne legitimovaný a žalovaný 2/ úspešne uplatnil námietku premlčania, z dôvodu ktorej nemohol súd premlčané právo žalobcovi priznať. V kontexte týchto záverov však žalobca jednoznačnú otázku nepoložil, nesúhlasil v zásade len s tým, že žalovaný 1/ nepredložil súpis majetku odovzdaného novovzniknutej spoločnosti, z ktorého by bolo zrejmé čo bolo predmetom nepeňažného vkladu, t. j. že rozsah predmetu odovzdaného majetku nebol presne špecifikovaný, resp. že tento si súdy nevyžiadali, tiež že nedošlo k oznámeniu, že došlo k prechodu záväzku na tretiu osobu. To všetko sú námietky, ktoré súdy nižších inštancií nemuseli hodnotiť, keďže jednotlivé prechody práv mali dostatočne osvedčené, resp. nepovažovali ďalšie vykonávanie dokazovania za potrebné, čo aj riadne zdôvodnili.

49. Žalobcov argument, že na uvedený prechod práv by sa mala vzťahovať na základe analógie legis právna úprava obsiahnutá ust. § 476 a nasl. ObZ, a zároveň, že uplatnením splatnej pohľadávky voči žalovanému 1/ premlčacia doba prestala plynúť aj voči žalovanému 2/, vychádza z predpokladov, ktoré v konaní neboli osvedčené. S aplikáciou, resp. nemožnosťou aplikácie súkromnoprávnej úpravy predaja podniku podľa Obchodného zákonníka sa konajúce súdy vysporiadali a dali dovolateľovi odpovede, pričom to, ako je dovolanie v tejto časti postavené, nedáva možnosť dovolaciemu súdu odpovedať na určitú, konkrétnu otázku, ktorá by mala byť kľúčovou pre rozhodnutie súdov nižších inštancií. Následne hypotéza, že došlo k včasnému uplatneniu práva voči žalovanému 2/ vychádza z nesprávnej premisy dovolateľa, vyvrátenej súdmi nižších inštancií, a to z predpokladu, že si včas uplatnil v konaní nárok voči povinnému subjektu. Tento predpoklad však v konaní nebol súdmi nižších inštancií osvedčený, keď žaloba už v prvom kroku bola podaná voči subjektu, ktorý nebol nositeľom povinnosti, k plneniu ktorej mohol byť v konaní zaviazaný, nebol pasívne vecne legitimovaný vo vzťahu k uplatnenej pohľadávke.

50. Možno konštatovať, že v danom prípade žalobca v dovolaní uviedol len všeobecnú charakteristiku nesprávností, ku ktorým podľa jeho názoru došlo v konaní pred prvoinštančným a odvolacím súdom, avšak neoznačil konkrétne rozhodnutia dovolacieho súdu vyjadrujúce právne názory, v ktorých sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu a zaujal iný právny názor, než aký v konkrétnej právnej otázke zaujal dovolací súd v rozhodnutiach, resp. neuviedol otázku, ktorá je v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu rozhodovaná rozdielne.

51. Rovnako vo vzťahu k prípustnosti dovolania podľa § 421 ods. 1 písm. b/ CSP, tiež dovolateľ nenaformuloval žiadnu právnu otázku. Z obsahu jeho dovolania vyplýva, že „len“ nesúhlasí s názorom súdov nižších inštancií, pričom tak robí bez konkrétneho vymedzenia právnej otázky, ktorá nebola v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte vyriešená. Z dovolania tak nie je zrejmé, akú právnu otázku dovolateľ chce riešiť, keď túto jasne nekonkretizoval, a tak následne ani dovolací súd nemohol vyhodnotiť, či táto právna otázka už bola dovolacím súdom vyriešená alebo nie.

52. Otázka relevantná v zmysle § 421 ods. 1 písm. b/ CSP musí byť procesnou stranou vymedzená v dovolaní jasným, určitým, zrozumiteľným spôsobom, ktorý umožňuje posúdiť prípustnosť (prípadne aj dôvodnosť) dovolania. Pokiaľ dovolateľ v dovolaní nevymedzí právnu otázku a nevysvetlí potrebu, aby dovolací súd túto otázku vyriešil, dovolací súd nemôže svoje rozhodnutie založiť na predpokladoch o tom, ktorú otázku a akú jej naliehavosť mal dovolateľ na mysli.

53. Dovolací súd pre úplnosť k možnosti súbežného uplatnenia prípustnosti dovolacích dôvodov podľa § 421 ods. 1 písm. a/ a b/ CSP poukazuje na rozhodnutia sp. zn. 3Cdo/27,28/2019, 6Cdo/13/2017 a

6Cdo/21/2017, v ktorých uviedol, že „...uplatnenie oboch dovolacích dôvodov naraz sa bez ďalšieho z logiky veci vylučuje - odvolací súd sa totiž nemôže odkloniť od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu za súčasnej existencie stavu, keď rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená“.

54. Ak dovolateľ vyvodzuje prípustnosť dovolania z ust. § 421 ods. 1 písm. c/ CSP, tak podľa tohto ustanovenia je relevantná právna otázka, pri riešení ktorej sa v rozhodovacej praxi vyskytla nejednotnosť navonok prejavená v prijatí odlišných názorov, ide teda o otázku, ktorú dovolací súd už riešil, v jej riešení dovolacími senátmi sa však prezentuje nejednotnosť brániaca vytvoreniu ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu.

V rámci tohto dovolacieho dôvodu bude povinnosťou dovolateľa: a/ konkretizovať právnu otázku riešenú odvolacím súdom, b/ uviesť ako ju riešil, a c/ označením konkrétnych odlišných (aj navzájom si protirečiacich) rozhodnutí dovolacieho súdu doložiť, že predmetná právna otázka je dovolacím súdom skutočne rozhodovaná rozdielne

55. Dovolací súd zároveň dáva do pozornosti uznesenie ústavného súdu zo dňa 5.9.2018, sp. zn. II. ÚS 416/2018, ktorým bola odmietnutá ústavná sťažnosť proti uzneseniu najvyššieho súdu z 25.4.2018, sp. zn. 5Obdo/22/2017 ako zjavne neopodstatnená, a v ktorom ústavný súd skonštatoval, že „mu nepatrí nahrádzať právne názory najvyššieho súdu a pokiaľ závery najvyššieho súdu v otázke prípustnosti dovolania vzhľadom na skutkový stav nie sú zjavne svojvoľné alebo nelogické, či z iného dôvodu ústavne neudržateľné, ústavný súd nemá dôvod do právomoci najvyššieho súdu v otázke ustálenia prípustnosti dovolania na základe prítomnosti zákonom predpokladaného dovolacieho dôvodu zasahovať“.

Zároveň poukazuje aj na záver vyslovený ústavným súdom v uznesení z 15.4.2020, sp. zn. III. ÚS 123/2020, v zmysle ktorého „podľa názoru ústavného súdu už zo samotného znenia § 421 CSP je možné vyvodiť, že vzhľadom na skutočnosť, že od vymedzenia právnej otázky sa odvíja dovolací prieskum, a to v rozsahu, či sa od nej odvolací súd v rámci jej vyriešenia odklonil, riešil ju rozdielne alebo ju ešte neriešil, je pri jej formulácii nevyhnutný predpoklad jej zovšeobecnenia“. Argumentácia žalobcu obsiahnutá v dovolaní pritom ani predmetný atribút zovšeobecnenia nespĺňa.

56. Dovolací súd zároveň uvádza, že pokiaľ nemá dovolanie vykazovať nedostatky, ktoré v konečnom dôsledku vedú k jeho odmietnutiu podľa § 447 písm. f/ CSP, je (procesnou) povinnosťou dovolateľa vysvetliť, z čoho konkrétne vyvodzuje prípustnosť dovolania a tiež označiť v dovolaní náležitým spôsobom dovolací dôvod. V dôsledku viazanosti dovolacieho súdu dovolacím dôvodom neskúma dovolací súd správnosť napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu nad rozsah, ktorý dovolateľ vymedzil v dovolaní uplatneným dovolacím dôvodom (viď uznesenie najvyššieho súdu z 13. júla 2017, sp. zn. 3Cdo/235/2016).

57. V uznesení z 8.6.2017, sp. zn. 3Cdo/52/2017 zároveň dovolací súd skonštatoval, že v prípade dovolacieho dôvodu spočívajúceho v nesprávnom právnom posúdení veci je dovolateľ povinný dovolací dôvod vymedziť nesprávnym právnym posúdením takej právnej otázky, od ktorej záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu a zároveň pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu alebo ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (písm. a/ až c/ § 421 ods. 1 CSP). Dovolateľ je teda povinný v dovolaní jednoznačne uviesť, v čom vidí prípustnosť dovolania, t. j. ktorý z predpokladov uvedených v § 421 ods. 1 CSP zakladá jeho prípustnosť. Ak v dovolaní absentuje uvedené vymedzenie, súd nevyvíja procesnú iniciatívu smerujúcu k doplneniu dovolania (rovnako aj uznesenie najvyššieho súdu 26.9.2017, sp. zn. 1Cdo/206/2016, bod 16).

58. Vychádzajúc z vyššie uvedeného je povinnosťou dovolateľa kvalifikovane zastúpeného advokátom pri vymedzení dovolacieho dôvodu v prípade dovolania prípustného podľa § 421 ods. 1 CSP uviesť právne posúdenie odvolacieho súdu, ktoré považuje za nesprávne, konkretizovať, ako podľa jeho názoru

mal odvolací súd konkrétnu právnu otázku správne vyriešiť, a zároveň ak má byť dovolanie prípustné podľa § 421 ods. 1 písm. a/ a c/, musí dovolateľ špecifikovať ustálenú rozhodovaciu prax dovolacieho súdu s uvedením konkrétnych rozhodnutí dovolacieho súdu, od ktorej sa mal odvolací súd pri svojom rozhodovaní odkloniť alebo je rozhodovaná dovolacím súdom rozdielne.

V prípade dovolacieho dôvodu podľa ust. § 421 ods. 1 písm. b/ CSP je dovolateľ povinný dovolací dôvod vymedziť nesprávnym právnym posúdením takej právnej otázky ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená. Iba ak sú všetky uvedené kumulatívne podmienky splnené, môže dovolací súd pristúpiť k uskutočneniu meritórneho dovolacieho prieskumu, v opačnom prípade dovolací súd dovolanie odmietne podľa § 447 písm. f/ CSP. Uvedené má napĺňať inštitút povinného právneho zastúpenia v dovolacom konaní (§ 429 ods. 1 CSP), nakoľko zákon predpokladá, že advokát je subjektom, ktorého odborné znalosti a schopnosti majú kvalifikovaným dovolaním prispieť k priebehu dovolacieho konania.

59. Z obsahu dovolania žalobcu však nemožno vyvodiť žiadnu dostatočne vymedzenú právnu otázku, od ktorej riešenia by sa odklonil odvolací súd (§ 421 ods. 1 písm. a/ CSP), ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená (§ 421 ods. 1 písm. b/ CSP) alebo otázku, ktorá je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 písm. c/ CSP).

60. V prípade absencie vymedzenia právnej otázky alebo dotknutej judikatúry dovolateľom, dovolací súd nemôže pristúpiť ani k posudzovaniu všetkých procesnoprávných a hmotnoprávných otázok, ktoré pred ním riešil prvoinštančný a odvolací súd a v súvislosti s tým ani vyhľadávať všetky (do úvahy prichádzajúce) rozhodnutia dovolacieho súdu, ktoré sa týkajú danej problematiky; v opačnom prípade by uskutočnil dovolací súd prieskum priechiaci sa nielen (všeobecne) novej koncepcii právnej úpravy dovolania a dovolacieho konania zvolenej v CSP, ale aj (konkrétne) cieľu sledovanému ustanovením § 421 ods. 1 CSP. (pozri Števček M., Ficová S., Baricová J., Mesiarkinová S., Bajánková J., Tomašovič M. a kol., *Civilný sporový poriadok, Komentár*, Praha: C. H. BECK, str.1382).

61. Posúdenie, či odvolací súd ne/použil správny právny predpis a či ho ne/správne interpretoval alebo či zo správnych skutkových záverov vyvodil ne/správne právne závery prichádza do úvahy až vtedy, ak je dovolanie procesne prípustné (viď R 54/2012 a rozhodnutia NS SR sp. zn. 1Cdo/62/2010, sp. zn. 2Cdo/97/2010, sp. zn. 4Cdo/68/2011, sp. zn. 7Cdo/17/2013). Z týchto dôvodov dovolací súd uzatvára, že dovolanie žalobcu s poukazom na § 421 CSP nevymedzuje právnu otázku relevantnú z hľadiska odseku 1 písm. a/, b/ ani c/ tohto ustanovenia.

62. To, že sa súdy oboch inštancií nestotožnili s výkladom a názorom žalobcu, nepredstavuje nesprávne právne posúdenie veci z hľadiska dôvodov prípustnosti dovolania podľa ust. § 421 ods. 1 písm. a/, b/ ani c/. Dovolateľ v zásade len opakovane vznášal dôvody a námietky, ktoré už boli v konaní pred súdmi nižšej inštanície v tejto súvislosti vznesené, a s ktorými sa vo svojich rozhodnutiach súdy aj vyčerpávajúco vysporiadali Z obsahu dovolania je zrejmá len všeobecná nespokojnosť dovolateľa s vyvodením iných skutkových zistení a záverov súdmi nižších inštancií, pričom v dovolaní uviedol len všeobecnú charakteristiku nesprávnosti napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu. Samotná polemika dovolateľa s právnymi názormi odvolacieho súdu, resp. súdu prvej inštanície a spochybňovanie správnosti ich rozhodnutí, nezodpovedá kritériu uvedenému v ust. § 421 ods. 1 písm. a/, b/, resp. písm. c/ CSP v spojení s ust. § 432 ods. 1 a 2 CSP.

63. Dovolací súd len poznamenáva, že nemôže svoje rozhodnutie založiť na domnienkach o tom, akú právnu otázku, a ktorý judikát, stanovisko alebo rozhodnutie mal dovolateľ na mysli. Mohol by tým podsúvať strane sporu majúcej záujem na zvrátení výsledku konania pred nižšími súdmi (za cenu porušenia princípu rovnosti zbraní) svoje vlastné úvahy o tom, čo je pre rozhodnutie vo veci zásadné, pominúc na tomto mieste ďalšie riziko dezinterpretácie obsahu dovolania (vyloženia si dovolacím súdom nesprávne, správnosť ktorej právnej úvahy nižších súdov alebo niektorého z nich mal dovolateľ v úmysle namietat). (K tomu uznesenie najvyššieho súdu zo dňa 27.8.2019, sp. zn. 4Obdo/43/2018, ktoré prešlo testom ústavnosti v zmysle uznesenia ústavného súdu zo 14.10.2021,

č. k. III. ÚS 555/2021-21). Zároveň pokiaľ dovolateľ tvrdí, že odvolací súd z vykonaného dokazovania nezistil správne skutkový stav a nesprávne vec preto právne posúdil nejedná sa o dôvod nesprávneho právneho posúdenia veci, ale o napadnutie rozhodnutia odvolacieho súdu pre nedostatočné, resp. nesprávne zistenie skutkového stavu.

64. Dovolací súd dospel k záveru, že dovolateľ nevymedzil dovolací dôvod uplatnený v zmysle ust. § 421 ods. 1 písm. a/, b/ alebo c/ CSP spôsobom, aký vyplýva z ust. § 432 ods. 2 CSP. Bez uvedeného nemôže dovolací súd pristúpiť k posúdeniu prípustnosti dovolania a v súvislosti s tým „suplovať“ aktivitu dovolateľa. Je tak nepochybné, že v dovolaní žalobcu absentuje zákonom požadovaná náležitosť, t. j. dovolací dôvod v ňom nie je vymedzený spôsobom uvedeným v § 432 CSP, pričom absenciu uvedeného považuje CSP za dôvod pre odmietnutie dovolania

65. Podľa ust. § 447 písm. f/ CSP, dovolací súd odmietne dovolania, ak nie je odôvodnené prípustnými dovolacími dôvodmi alebo ak dovolacie dôvody nie sú vymedzené spôsobom uvedeným v § 431 až 435.

66. Vzhľadom na vyššie uvedené, dovolací súd dospel k záveru, že nie je daná procesná prípustnosť dovolania podľa ust. 421 ods. 1 CSP, preto dovolací súd dovolanie žalobcu podľa ust. § 447 písm. f/ CSP odmietol.

67. Rozhodnutie o nároku na náhradu trov dovolacieho konania Najvyšší súd Slovenskej republiky neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 druhá veta CSP). O výške náhrady trov konania žalovaného 1/ a 2/ rozhodne súd prvej inštancie (§ 262 ods. 2 CSP).

68. Rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu nie je prípustný žiadny opravný prostriedok.